

Büyümenin Çocuklar

– GürhanGürses · 12 Mayıs 2014

Okulun önündeydim. Çocuklar top oynuyordu. Ve ben onları seyrediyordum. Şen şakraklılar. Dünya yıkılsaydı umurlarında olmazdı. O kadar dalmışlardı hayatın içine.

Fakirlikmiş, zenginlikmiş, mal mülkmüş, aşk meşkmüş hiçbir şey umurlarında değildi. Şıklıkmiş temizlikmiş es geç... Beyazmış siyahmış, uzunmuş kısaymış, güzelmiş çirkinmiş, Türkmüş Kürtmüş, Aleviymiş Sünniyemiş alakaları yoktu. Sadece yaşadıkları anı doyusya yaşamak istiyorlardı.

Hayatı top yapmış oynuyorlardı.

Bizim gibi dert yapıp her gün ölmüyorlardı.

Onları kıskanmamak elde değildi ve keşke hiç büyümeseydik diyeceği geliyordu insanın. Bu ülke için bizlerde reнге, dile, dine, milliyete bakmadan çalışamaz mıydık? Birbirimizi hırpalamadan, birbirimizin canını yakmadan, üzmeden, ötekileştirmeden... İtmeden...

Üst başları toz içinde kalıyordu ki kalsındı. Güneş umurlarında değildi onların. Ter içindeydiler, nefes nefeseydiler. Beton zemin çim saha gibiydi onlara. Gömlekler beyazdı ama terden boyun ve kol kısımları kir pas içinde kalmıştı. Anı yaşıyorlardı. Gülüyor oynuyorlardı.

Düşüyorlardı dizleri kanıyordu, çiziliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi kalkıp koşuyorlardı yine. Hayatın ta kendisiydi bu. İliğine dek yaşıyorlardı hayatı.

Oysa bizim her şeyimiz kanıyordu. vatanseverliğimiz, insanlığımız, değerlerimiz, saygımız, şefkatimiz, vicdanımız... Kanamayan yerimiz yoktu. Pansuman yetmiyordu. Tamponumuz yoktu. Yetmiş sekiz milyonduk ama tektik. Her gün bir yerimiz kanıyordu. Terör oluyordu, trafik kazası oluyordu, tecavüz oluyordu, cinayet oluyordu. Canımız gidiyordu. Yaşayamıyorduk hayatı.

Bizler büyüktük ama onlar gibi yan yana gelip gülemiyorduk. Kardeşçe yaşayamıyorduk. Araya makam giriyordu, para giriyordu, mezhep giriyordu, renk giriyordu. Bir tek dostluk girmiyordu, sadakat girmiyordu, şefkat ve vicdan...

Plastik topun peşinde hepsi aynı anda koşuyorlardı. Mutluydular kahkaha içineydiler.

Biri geldi yanıma ve su istedi benden:

- Dudağım çöl oldu su verir misin? dedi.

Açılmamış pet şişe vardı yanımda uzattım ona. Kana kana içti, çöl olan dudağından boğazına sızdı su. Üstü ıslandı ama umurunda değildi. Koştı gerisin geri oyuna. Katıldı çocukluğun havasına.

-Gönlümüz çöl olmuş be çocuk dudağın çöl olmuş ne ki! dedim arkasından. 'Vicdanımız, şefkatimiz ve yüreğimiz çöl çöl olmuş, kurumuş, kırılmış, incinmiş.'

Hayat denen bu oyunda ne hileler var be çocuklar! Büyümenin lütfen! Kirlenmesin hisleriniz, düşmesin gözleriniz önünüze. Hem çocuklar katlediliyor ülkemde son günlerde.

Uzaklaştım sonra. Dönüp bakıyordum ara ara top oynayan çocuklara. Yitirmeyin sevincinizi, kaybetmeyin safiyetinizi. Bu ülkenin size ihtiyacı var çocuklar, diyordum gizlice.

Gözlerim nemliydi, ağlıyordum ülkeme. Haksızlığa, riyakarlığa, sahipsizliğe, yetimliğe, öksüzlüğe... Kızıyordum öksüzlüğe...